

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci žalobkyně **E.V.**, zastoupené *Ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem se sídlem Sokolov, Rokycanova 1929*, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **23.4.2014**, čj. **10916/14-5000-14102-707678**,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2014, čj. 10916/14-5000-14102-707678, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 21.837 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Ladislava Kubici, daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 23.1.2013, čj. 56058/13/2401-24801-400747, kterým žalobkyni byla doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 99.495,- Kč a současně bylo sděleno penále z vyměřené daně ve výši 19.899,- Kč.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, ve které tvrdila, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a odporuje zákonem uložené pravomoci k postupu správce daně ve věci daňového řízení a zásahu do práv žalobkyně.

Žalobkyně tvrdila, že výzva k prokázání, zda zůstatek na soukromém účtu je nezdanitelnou položkou podle ustanovení daně z příjmů, je nezákonná. Prostředky uložené na účtu pocházejí z úspor v předchozích letech a vyzívá k doložení důkazů, že nepodléhají dani z příjmů, je nezákonné. Žalovaný pouze konstatoval, že formou součinnosti s poskytovateli platebních služeb bylo zjištěno, že žalobkyně evidovala finanční prostředky a bez dalšího bylo dovozené, že se jednalo o příjmy z prodeje zboží. Tento výrok však není ničím doložen a konstrukce, že všechny evidované prostředky budou podrobeny zdanění, je nezákonná.

Žalovaný uvádí, že podle správce daně se jedná o pouhé tvrzení daňového subjektu, které není bez podložení konkrétními důkazy způsobilé vyvrátit pochybnosti správce daně a nějak neprokazuje skutečnost, kdo zboží nakoupil a uhradil. Žalovaný konstatoval, že předložené doklady o výdajích nebylo možné uznat jako výdaje prokazatelně vynaložené, ačkoliv tento závěr nebyl zdůvodněn a v předmětných výzvách žalovaný ani nesdělil, v čem by dokladovost žalobkyně byla nedostatečná, rozporuplná se skutečností, nebo v čem je nepravdivá. Žalobkyně naopak uváděla, že v okamžiku předložení dokladů a shodných tvrzení se stalo zřejmé, že pokud prodávala, pak musela prodávat nakoupené a nikoliv vymyšlené zboží a proto následně přešlo důkazní břemeno na žalovaného. Neodůvodněné výzvy, které žalovaný vydal, jsou nezákonné, jestliže neuvádí opodstatněné rozpory, nedostatky, nepřesnosti nebo neúplnosti konkrétních důkazních prostředků a ve své podstatě jsou nesplnitelné.

Žalobkyně tvrdila, že žalovaný bez bližšího odůvodnění uvádí (dle doplnění na str. 17 zprávy o daňové kontrole), že doložená potvrzení o nákupech, platbách nejsou podložena ničím dalším a nijak nevyvracejí pochybnosti žalovaného. Jestliže pochybnosti žalovaný nevyjádřil s řádnou konkrétností, neuvedl, v čem jsou doklady rozporné, pak nevyvrátil žalobcovo tvrzení a nedostál zákonné povinnosti na důkazní břemeno.

Tvrzení, že pokud na dokladu není uvedena konkrétní osoba, pak je tento doklad nezpůsobilý jako důkazní prostředek dokládající výdaje žalovaného, je opět nezákonným postupem. Stanovení povinností nad rámec zákona ze strany žalovaného proto neznamena, že by žalobkyně nedostala svému důkaznímu břemenu.

Žalobkyně tvrdila, že je zcela nemožné, podrobit dani všechny příjmy z prodeje movitých věcí bez jakéhokoliv bližšího zkoumání, zda šlo o věci použité nebo nové, kde by možná mohlo jít o obchodní činnost. Žalobkyně prodávala také věci nabyté dlouho před okamžikem prodeje, na takový prodej by mělo být nahlíženo jako na osvobozený prodej movitých věcí podle ust. § 4 zák. o dani z příjmu. Movité věci lze prodat bez ohledu na výši příjmu, a přesto nepodléhají dani. Pokud by šlo o věci použité, pak zcela jistě spadají do

kategorie osvobození příjmů, avšak ani jednou neoblečená věc, je-li prodávána mimo provozování obchodní činnosti, nepodléhá zdanění na základě zákona o dani z příjmů podle § 4.

Pokud žalovaný vyzval žalobkyni k podání přiznání na příjmy, pak nejde trpně vycházet pouze z uváděných příjmů žalobkyně v přiznání. Lze dovodit, že neznalost zákona neomlouvá, ale pokud žalovaný na výzvu státního orgánu zahrne do poměrně komplikovaného formuláře všechny příjmy, neznamená to automaticky, že uvedl příjmy správně. Žalovaný je při stanovení správce daně povinen přihlížet i k tomu, že došlo k přiznání příjmů, které jsou od daně osvobozeny a ty částky ze zdanění vyjmout. Žalovaný je povinen přezkoumat všechny okolnosti, které mají vliv na správné stanovení daně nejen výdajové a ty dokonce nezákonným způsobem vyloučit a ponechat ke zdanění toliko příjmy. Pokud žalovaný blíže nezkoumal, jaké příjmy byly podrobeny dani a nepřihlédl tak k možnosti, že daň není určena ze správných příjmů, tak překročil zákon.

Žalobkyně tvrdila, že každá jednotlivá výzva vydaná žalovaným požaduje po žalobkyni opětovně prokazovat skutečnosti uvedené již v předložených listinných důkazních prostředcích, aniž by přitom sdělovala, v čem žalovaný spatřuje pochybnost a z čeho tyto pochybnosti pramení. Pouhé konstatování, že žalovaný dospěl k pochybnostem a je na žalobkyni, aby tyto vyvrátila, aniž by byly uvedeny důvody, či důkazy, je logickým rozporem, který žádnou odpověď nelze odstranit. Celý tento postup je proto nezákonný.

Rozhodování žalovaného je nepřezkoumatelné i v jeho závěrech, protože neobsahují uvedená fakta, která by vedla ke zpochybnění nebo vyvrácení důkazních prostředků žalobkyní předložených. Žalovaný maximalizoval zcela nepřiměřeně daňový základ, který je zcela nereálný a pouze omezeným výkladem ust. § 10 zneužil zákon ke stanovení daně pouze z příjmů a nikoliv ze zisku, což by mělo být v rozporu se zásadou stanovenou zákonem, že daň musí být stanovena správně. Nelze říci, že pokud žalobkyně dosáhla příjmy z prodeje movitých věcí, které za účelem prodeje nakupovala, pak nákupy byly v hodnotě nula. Obecně zákon pro takovou činnost stanoví paušální výdaje ve výši 60% a zákon sám předpokládá nenulové náklady.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah správního spisu navrhol zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně směřuje svoji argumentaci výhradně vůči postupu správce daně, který rozhodoval v prvním stupni. V odvolacím řízení byly vznášeny námitky zcela odlišné od žalobních bodů, přičemž již v odvolacím řízení mohly být vypořádány.

K námitkám vůči výzvě k prokázání skutečností žalovaný uvedl, že u žalobkyně bylo zjištěno, že prodej věcí přes internetový portál Aukro.cz provozuje již několik let, z čehož jí plynou nezanedbatelné příjmy, avšak tyto příjmy nezdanila. Tato zjištění byla s žalobkyní projednána v rámci ústního jednání u správce daně (protokol ze dne 6.1.2011) a s žalobkyní bylo dohodnuto, že podá řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010

(kdy rovněž dosáhla příjmů z prodeje přes portál Aukro.cz). Žalobkyně na základě tohoto jednání daňové přiznání podala, avšak vykázané údaje neodpovídaly zjištěním správce daně o přijatých částkách apod. Správce daně tak zcela oprávněně získal pochybnosti o správnosti tvrzených daňových povinností v rozsahu, pro který bylo nezbytné zahájit daňovou kontrolu, v rámci které byla žalobkyně zákonně a legitimně vyzývána k součinnosti, zejména k doložení svých tvrzení, apod. Žalobkyně má patrně na mysli výzvu dle § 92 odst. 4 daňového řádu ze dne 5. 4. 2012. Touto výzvou byla žalobkyně v rámci daňové kontroly zcela srozumitelně a konkrétně vyzvána k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně - tedy k prokázání, že rozdílové částky mezi přijatými částkami a vykázanými příjmy nepodléhají zdanění, a také k doložení oprávněnosti uplatněných výdajů. V obsáhlém odůvodnění této výzvy jsou pak objasněny veškeré okolnosti a skutečnosti, které správce daně k vydání výzvy vedly. Není tedy patrný jediný důvod, pro který by mohla být tato výzva označována jako nezákonná. Jestliže se žalobkyně domnívá, že onu nezákonnost zakládá požadavek správce daně k doložení jejích příjmů, žalovaný s takovým názorem nesouhlasil. Žalobkyně opakovaně uskutečňovala prodeje movitých věcí, přičemž příjem z těchto prodejů podléhal zdanění dle § 10 ZDP. Bylo tak plně na jejím rozhodnutí určení bankovního účtu, na kterém budou platby za prodané věci přijímány. Pokud žalobkyně ke své činnosti používá bankovní účty, na které jsou připisovány i její soukromé prostředky, či příjmy rodinných příslušníků, nemůže správce daně toto automaticky předpokládat, či bez jakýchkoliv podkladů určovat, o jaké prostředky se pravděpodobně jedná. Žalobkyně pak musí počítat s tím, že bude muset původ finančních prostředků objasnit v situaci, kdy ke zdanění vykáže pouze část přijatých plateb. Žalovaný považoval postup správce daně za zcela správný a zákonný a nepovažoval uvedenou výzvu za nepřiměřený zásah do práv žalobkyně. Žalobkyně v žalobě zkresleně a nepravdivě uvádí, že žalovaný bez jakéhokoli podkladu zkonstatoval, že přijaté částky na bankovních účtech představovaly příjmy z prodeje zboží. Jedná se o závěr z daňové kontroly opřený o skutečnost, že žalobkyně původ finančních prostředků nebyla schopna prokázat, a o důkazy opatřené správcem daně. Posouzení věci má oporu ve spisovém materiálu a bylo náležitě popsáno ve zprávě o daňové kontrole ze dne 15.1.2013. Tento závěr v rámci odvolání nebyl napaden, avšak žalovaný se s hodnocením správce daně ztotožnil, což je také zřejmé z napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že žalovaný do řízení vnesl jakýkoliv nepodložený předpoklad, tedy nemá žádnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Ohledně posouzení žalobkyní předložených dokladů žalovaný odkázal na zprávu o daňové kontrole s tím, že žalobkyně vykazala výdaje, které měly být skutečně vynaloženy, a proto se posuzovaly podle § 24 ZDP. Správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil řadu nesrovnalostí v tvrzeních žalobkyně v porovnání s předloženými doklady, u řady dokladů bylo zjištěno, že jsou vystaveny na jméno jiných daňových subjektů nebo na nich jméno není uvedeno vůbec, úhradu za zboží těmto osobám žalobkyně nedoložila a sama uvedla, že není schopna prokázat, jaké zboží nakoupila (na dokladech konkrétně nerozepsáno), ani jaké částky za zboží zaplatila. Za takových okolností nemohl správce daně osvědčit, že vykázaná souhrnná částka výdajů uvedená v daňovém přiznání odpovídá doloženému a prokázanému vynaložení jednotlivých výdajů. Tvrzení, že žalobkyně nebyla seznámena s důvodem, pro který shledal správce daně předložené důkazní prostředky za nedostatečné a neprokazující předložená tvrzení, není pravdivé. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplynulo, že s žalobkyní byla veškerá zjištění správce daně průběžně projednávána (např. při ústním jednání dne 24.9.2012). Správce daně nemohl vycházet z předpokladu, že žalobkyni určité výdaje

vzniknout musely, a proto je vyloučení uplatněných výdajů nezákonné. Žalobkyně nebyla schopna výdaje v tvrzené výši doložit ani řádně specifikovat, proto správce daně musel v souladu s § 24 ZDP uplatněné výdaje vyloučit.

Nedůvodnou je dle žalovaného námitka, že správce daně nevyvrátil tvrzení žalobkyně a neunesl své důkazní břemeno. Co se týče údajů vykázaných v daňovém přiznání, zde leží důkazní břemeno na daňovém subjektu, který je tvrdí. Žalobkyně však svá tvrzení schopna prokázat nebyla. Během daňové kontroly předložila určitá vyjádření a vysvětlení, přičemž i ta byla rozporná s dosavadními zjištěními a důkazy, které správce daně opatřil. Dle žalovaného je to žalobkyně, kdo neunesl své důkazní břemeno, přičemž nevěrohodnost a nedostatečnost předložených dokladů jakožto jediných navržených důkazních prostředky byla správcem daně řádně doložena a prokázána (zejména označením konkrétních rozporů např. se stavem bankovních účtů, apod.)

K otázce posouzení uplatněných výdajů žalovaný uvedl, že považuje za nedůvodnou námitku týkající se domněnky žalobkyně, že lze prokázat oprávněnost jednotlivých výdajů bez toho, aby na předložených dokladech bylo vymezeno, za co a jaký výdaj je vynakládán. Dále uvedl, že žalobkyni nebyla ukládána žádná povinnost nad rámec zákona. Ve věci dokladů k tvrzeným výdajům měl správce daně celou řadu výhrad (neurčitost zboží, částky i osoby, která zboží pořídila), které žalobkyně mohla vyjasnit předložením libovolných důkazních prostředků, což neučinila a neúplné a nejasné doklady byly jedinými důkazními prostředky. Vyjádření a vysvětlení podaná žalobkyní byla v rozporu se zjištěními správce daně. Žalobkyni tedy nebylo přičteno k tíži, že na předložených dokladech není uvedeno jméno kupujícího, ale to, že nebyla schopna nijak doložit, kdo tím kupujícím skutečně byl a z jakého titulu by se mělo jednat právě o její výdaje.

V dalším bodě žalobkyně namítá, že nelze podrobit dani všechny příjmy z prodeje movitých věcí bez zkoumání toho, zda se jednalo o věci nové či použité. Žalobkyně prohlašuje, že prodávala také věci nabyté dlouho před jejich dalším prodejem a připojuje, že pokud by šlo o věci použité, jistě by byly od daně osvobozeny. K tomu žalovaný zopakoval, že závěry správce daně vycházejí z důkazů, a odkázal na zprávu o daňové kontrole, kde jsou podrobně popsána a zhodnocena veškerá zjištění ve věci všech transakcí zaznamenaných na bankovních účtech. Žalobkyně během řízení uváděla, že některé připsané platby souvisí s jejími soukromými aktivitami, nikoliv že by prodávala použité věci, které jsou součástí její domácnosti, jak se nyní objevuje v projednávané žalobě. K tvrzení o svých soukromých platbách poskytla žalobkyně pouze kusá a heslovitá vysvětlení, avšak nepředložila žádné důkazní prostředky. K tvrzení, že „žalovaný neměl trpně vycházet pouze z uváděných příjmů žalobkyně v přiznání“, resp. že neměl předpokládat, že jsou uvedené příjmy správné, žalovaný připomněl, že správce daně nepovažoval vykázané příjmy za správné a nijak z nich nevycházel, když na základě výzev dle § 57 daňového řádu opatřil údaje, které svědčily o příjmech výrazně vyšších. Výklad žalobkyně ve věci povinností správce daně označil žalovaný za absurdní. Uvedl, že nepovažuje za nutné podrobně rozebírat základní principy pro stanovení a vyměření daní, které vychází z povinnosti každého daňového subjektu daň sám spočítat a vykázat. V případě premisy nesprávnosti tvrzených údajů a dokazování všech skutečností obsažených ve všech daňových tvrzeních, by se stala povinnost tvrzení daně daňovým subjektem zcela nadbytečná. Stejně tak by pro stanovení daně správcem daně

každému daňovému subjektu bylo nutné mnohonásobně větší administrativní zázemí pro správu daní, což je ostatně také důvod pro stávající rozložení povinností při stanovení daně.

V dalším žalobním bodě je uvedeno, že každá jednotlivá výzva správce daně ukládá žalobkyni znovu a znovu prokazovat tytéž skutečnosti bez ohledu na již předložené důkazy, což je činí nesplnitelnými. Na tomto místě žalovaný uvedl, že musí říci, že ač se to nabízelo již u většiny předchozích námitek, že se jeví tato námitka jako odtržená od skutkového stavu, který je zdokumentován ve správním spisu a žalobkyni by měl být dobře znám. Žalobkyně byla vyzvána v rámci daňové kontroly výše zmíněnou výzvou k prokázání skutečností k prokázání údajů, které ona sama vykazala ve svých daňových přiznáních a k prokázání příjmů fakticky připsaných na její bankovní účty. Důkazní prostředky žalobkyni předložené byly nedostatečné, jak už bylo rovněž několikrát uvedeno. Správce daně pak v rámci maximální součinnosti s žalobkyní během ústních jednání projednával hodnocení předložených důkazů i dalších podkladů, které správce daně opatřil. Cílem bylo seznámit žalobkyni s průběhem daňové kontroly a umožnit jí na daná zjištění patřičně reagovat. Tvzení, že správce daně opakovaně vydával výzvy ukládající stejnou povinnost, tedy není pravdivé.

Žalobkyně také namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm nejsou uvedena fakta, která vedla ke zpochybnění nebo vyvrácení důkazních prostředků předložených žalobkyní. Žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, zda jsou v rámci této žalobní námítky zaměňována rozhodnutí správce daně a žalovaného, nebo zda žalobkyně nesprávně vykládá povinnosti odvolacího orgánu a rozsah přezkumu v rámci odvolacího řízení. Správce daně zjistil důvody pro doměření daňových povinností v rámci daňové kontroly a v takových případech se dle § 147 odst. 4 daňového řádu za odůvodnění dodatečných platebních výměrů považuje zpráva o daňové kontrole. Žalovaný byl přesvědčen, že zpráva o daňové kontrole obsahuje označení všech rozhodných skutečností a důkazních prostředků, stejně jako jejich podrobné hodnocení. Rozhodnutí správce daně nemůže být označováno za nepřezkoumatelné. Co se týče rozhodnutí o odvolání, je odvolací řízení dle daňového řádu ovládáno zásadou dispoziční a jen částečně zásadou revizní. Povinností odvolacího orgánu je tak v první řadě vypořádání odvolacích námitek. Pokud vyjde najevo nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí odvolatelem nenamítaná, odvolací orgán ji ve svém rozhodnutí zohlední. Není ale jeho povinností činit si o věci svůj vlastní komplexní úsudek a aktivně přezkoumávat celé rozhodnutí i jemu předcházející řízení. Žalovaný jakožto odvolací orgán, proto neměl povinnost v rozhodnutí o odvolání znovu označovat důvody, o které byl závěr o stanovení daně opřen. Žalovaný uvedl, že řádně vypořádal veškeré odvolací námítka a neshledal, že by rozhodnutí správce daně trpělo jakoukoliv nezákonností či nesprávností, čímž svým zákonným povinností dostál. I z důvodu označil žalovaný námitku za nedůvodnou.

V samém závěru žaloby žalobkyně konstatuje, že došlo ke zneužití zákona o daních z příjmů, když nebyly uznány žádné nabývací náklady (v poznámce žalovaný upřesnil, že se jedná o výdaje). Uvedl, že k tomu může pouze zkonstatovat, že není každý výdaj výdajem daňově uznatelným, a že pokud žalobkyně chtěla určité výdaje uplatnit ke snížení základu daně, měla je řádně doložit a jejich vynaložení i věcnou a časovou souvislost se zjištěnými příjmy prokázat. Během téměř rok trvající daňové kontroly žalobkyně své výdaje neprokázala a dokonce sama několikrát uvedla, že není schopna specifikovat ani nakoupené věci ani jejich jednotlivé ceny. Takto neurčité a nedoložené výdaje nemohly být uznány. Žalobkyně navíc

opakovaně sdělila, že věci byly nakoupeny nejčastěji jejími rodinnými příslušníky, a proto nebylo možno ani s jistotou říci, že výdaje na pořízení věcí skutečně vynaložila sama žalobkyně.

IV. Replika žalobkyně

K vyjádření žalovaného žalobkyně v replice uváděla, že podle dokumentů „podnět k provedení daňové kontroly“ bylo zřejmě ještě před vlastním kontrolním zjištěním rozhodnuto, jaký má být konečný závěr a předem definováno, že důkazní prostředky se posoudí jako nedostatečné. Žalovaný následně převzal předem nachystanou argumentaci např. o výdajových dokladech. Protože u příjmů deklarovaných žalobkyní jako příjmy v předchozím období, žalovaný nijak nedokázal opak tvrzení žalobkyně, že nedostála důkazní povinnost.

V. Projednání žaloby před krajským soudem

Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce uváděla, že správce daně v průběhu řízení nevyvrátil tvrzení žalobkyně o nákupech zboží a bez dalšího uvedl, že doklady předložené žalobkyní jako výdaje na pořízení zboží k prodeji neuznává. Žalovaný argumentoval tím, že sám nebyl schopen ověřit některé skutečnosti, ale k jejich průkazu žalobkyni nevyzval a použil tento postup nikoliv k důkazu vyvrácení tvrzení žalobkyně, ale pouze k vlastnímu nepřezkoumatelnému tvrzení, že výdaje se neuskutečnily. Přitom tvrzení, že k obchodování se zbožím ve větším rozsahu lze dospět bez jeho nákupu je ekonomicky nerealizovatelné. Na druhé straně lze pořídit zboží za poměrně zajímavé ceny v případě, pokud je prováděn nákup tzv. *na kila nebo na palety*, ale musí být k takovým nákupům přístup. V České republice to rozhodně není obvyklý způsob prodeje, na druhé straně v USA jde o postup obvyklý. Pro tento způsob nákupu je poměrně běžné i zjednodušené vystavování všech formálních dokladů, protože tento způsob obchodování nepodléhá v USA zdanění pro koncového odběratele. Přesto žalobkyně předložila tvrzení o způsobu nákupu a úhradě za prodané zboží a žalovaný toto tvrzení nijak nevyvrátil. Náklady přiznal v tak mizivé výši, že naplnění základní zásady daňového řízení, a to stanovit daň správně a dostatečně spolehlivě nebylo dodrženo. Žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4.8.2015, sp. zn. 57Af 25/2014 vyneseny ve zcela totožné věci u druhého rodinného příslušníka žalobkyně, ve kterém zdejší soud rovněž dospěl k závěru, že v souzeném případě stíhalo důkazní břemeno správce daně, který musel prokázat nepravdivost tvrzení žalobkyně. Z těchto důvodů vydaný platební výměr i rozhodnutí žalovaného by jako nezákonné akty měly být soudem zrušeny.

Jednání proběhlo v nepřítomnosti strany žalované, která svoji nepřítomnost písemně omluvila a souhlasila s projednáním věci v její nepřítomnosti.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

Žalobu soud shledal důvodnou.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že **nezákonnou byla výzva, kterou byla žalobkyně vyzvána, aby prokázala, že finanční prostředky ve výši rozdílu mezi příjmy na účtu žalobkyně a příjmy vykázanými v daňovém přiznání v roce 2010 nepodléhají dani z příjmů fyzických osob.**

Při posouzení této žalobní výtky soud vycházel z protokolu správce daně ze dne 6.1.201, kde se podává, že žalobkyně se dostavila ke správci daně a byla zde seznámena s tím, že správce daně obdržel v souladu s § 32 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu informaci o vysokém počtu příjmových transakcí od různých plátců daně na třech osobních bankovních účtech žalobkyně (čísla jsou v protokolu uvedena) za několik posledních měsíců, čímž vzniklo podezření, že jsou účty využity k podnikatelské činnosti. K dotazu správce daně, že je z bankovních účtů zřejmé, že žalobkyně získává prodejem zboží příjmy, které dosud nezdaniila a že se jedná se o prodej oblečení a módních doplňků přes internet (uveden náhodný výběr označení zboží), žalobkyně uvedla: „Zboží pochází z Ameriky. Sestřenka zboží zasílá přímo sem do České republiky, některé zboží dostávám přímo já, některé zboží dostávají přímo zákazníci. Prodej se uskutečňuje prostřednictvím portálu aukro (internetu). Některé z těchto věcí jsem měla pro svoji osobní potřebu a dále jsem je prodala. Některé byly nové.“ Dále žalobkyně uvedla: „Přiznávám, že jsem obdržené příjmy nezdaniila, nějak mě to nenapadlo. Samozřejmě vše dodáním.“ V závěru žalobkyně uvedla, že nevěděla, že tento příjem podléhá zdanění.

Dále soud vycházel z daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, ve kterém žalobkyně uvedla příjmy dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (*dále jen „zákon o daních z příjmů“*) ve výši 8 722,- Kč, výdaje ve výši 7 644,- Kč a dále příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů ve výši 1 459 120,- Kč a k nim náležející výdaje ve výši 1 298 618,- Kč. Celkově žalobkyně vykážala ke zdanění příjmy ve výši 1 467 842,- Kč. Soud dále vycházel ze zjištění, že dne 26.1.2012 bylo žalobkyni oznámeno zahájení daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 2008, 2009 a 2010. K dotazu správce daně, jakým způsobem probíhal obchod, dodávka zboží do České republiky, platby a prodej zboží v letech 2008, 2009 a 2010, žalobkyně uvedla: „Zboží nakupovala sestřenice, strýc nebo já. Zboží bylo zasíláno poštou jako nepojištěná zásilka. Zboží jsem neskladovala, většinou jsem ho pouze přeposlala dál, v malém množství jsem zboží měla také doma. Většinu zboží měl doma strýc a průběžně zasílal to, co bylo prodáno na portálu aukro.cz. Já jsem si zboží vyzvedla na poště nebo mi bylo doručeno domů a já jsem ho přebalila a přeposílala jsem ho koncové osobě, která zboží měla zaplacené. Platby chodily na bankovní účty.“

Při posouzení žalobní výtky soud vycházel z ustanovení § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (*dále jen „daňový řád“*), podle kterého *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle odst. 4 tohoto ustanovení, *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. Podle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu *daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení*.

Výzvou ze dne 5.4.2012 byla žalobkyně vyzvána podle § 92 odst. 4 daňového řádu ke splnění povinností podle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu, tj. k předložení dokladů nebo jiných důkazních prostředků prokazujících ve výzvě uvedené skutečnosti, které jsou nutné pro správné stanovení základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Konkrétně je ve výzvě pro rok 2008 uvedeno: „*1. Prokažte, že příjmy ve výši 761 000,- Kč byly zdaněny daní z příjmů fyzických osob nebo jinou daní, či zda tyto příjmy nebyly předmětem daně z příjmů (§ 3 odst. 4, § 6 odst. 7, 9, § 7 odst. 10, § 23 odst. 4 zákona o daních z příjmů), či jde o příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů, ale jsou od daně osvobozeny (§ 4, § 10 odst. 3 zákona o daních z příjmů). 2. Předložte doklady prokazující výdaje dle § 10 zákona o daních z příjmů uplatněné v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 1 298 618,- Kč.*“

Skutečnost, že byla výzva ze dne 5.4.2012 vydána správcem daně v souladu s ustanoveními § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu a není proto nezákonná, jak namítá žalobkyně, je prokázána jednak výše uvedenými zjištěními správce daně a pak zejména samotným odůvodněním této výzvy, kde je uvedeno, že správce daně získal v rámci vyhledávací činnosti výpisy ze tří bankovních účtů žalobkyně specifikovaných čísel, ze kterých zjistil, že žalobkyně v roce 2010 obdržela příjmy ve výši 2 228 842,- Kč. Zjistil, že se jednalo o příjmy za prodej zboží z internetového portálu Aukro, vklady hotovosti, příjmy zasílané prostřednictvím České pošty a.s., dále od společnosti Ipsos Tambor s.r.o. a další platby. V odůvodnění výzvy je podrobně rozvedeno, o jaké platby na jednotlivých účtech se jedná, od koho byly poukázány a tyto skutečnosti jsou doloženy jednotlivými přílohami výzvy, které obsahují příslušné výpisy z účtů za konkrétní zdaňovací období. Správce daně tak zjistil, že žalobkyně ve zdaňovacím období roků 2010 obdržela na své účty příjmy, jak jsou výše vyčísleny, avšak v příslušném přiznání k dani z příjmů fyzických osob vykázala příjmy nižší. Správce daně tak zcela logicky vyjádřil pochybnosti o tom, zda částky odpovídající rozdílu mezi částkami uvedenými na účtech a částkami příjmů uvedenými v daňovém přiznání nepodléhají rovněž dani z příjmů fyzických osob. Proto zcela v souladu s uvedenými ustanoveními daňového řádu vyzval žalobkyni, aby prokázala, že tyto příjmy buď již byly zdaněny, nebo jsou od daně osvobozeny. Uvedený postup správce daně byl zcela v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu, podle něhož *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů*. Soud proto uzavírá, že výzva správce daně ze dne 5.4.2012 nebyla nezákonná a **žalobní bod obsahující tvrzení žalobkyně o nezákonnosti této výzvy není důvodný**.

Dále se soud zabýval **námítkou týkající se hodnocení žalobkyní předložených dokladů** k prokázání daňové uznatelnosti výdajů spojených s příjmy v roce 2010. Žalobkyně tvrdila, že v daňovém řízení bez dalšího vysvětlení nebyly akceptovány předložené doklady a potvrzení o realizovaných nákupech zboží, o kterých bylo pouze tvrzeno, že pochybnosti správce daně nevyvracejí. Žalobkyně rovněž tvrdila, že v daňovém řízení byl nesprávně vyhodnocen přechod důkazního břemene, které ve skutečnosti přešlo z daňového subjektu na správce daně, který toto břemeno však neunesl.

V daném případě se u žalobkyně jednalo především o příjmy podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, tedy o ostatní příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9, kterými v daném případě byly příjmy z příležitostných činností. Podle § 10 odst. 4 věta první a druhá zákona o daních z příjmů *základem daně (dílčím základem daně) je příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení. Jsou-li výdaje spojené s jednotlivým druhem příjmu uvedeným v odstavci 1 vyšší než příjem, k rozdílu se nepřihlíží.*

Soud vycházel z nesporných zjištění, že žalobkyně při ústním jednání dne 30. 4. 2012 k prokázání příjmů ve výši 761 000,- Kč a uplatněných výdajů v souladu s § 10 zákona o daních z příjmů ve výši 1 298 618,- Kč, předložila kopie konkrétních dokladů o nákupu zboží vystavených na jméno Vrána (strýce žalobkyně) na konkrétní částky v měně USD. K tomu žalobkyně uvedla, že *„uvedené výdaje byly skutečně vydány, zboží jsem ve většině případech nenakupovala já, ale bylo pořizováno strejdou nebo tetou v Americe. Pokud nebude možné doklady uznat, tak bych zažádala o uplatnění výdajů procentem. Nebo výdajů přiměřených, jelikož je evidentní, že zboží muselo být za nějaké částky pořizováno (nakoupeno).“* Dne 17.5.2012 byla jako svědek vyslechnuta Z.K., matka žalobkyně, která potvrdila, že jí na účet žalobkyně chodily rovněž v roce 2010 platby za Aukro. Ve správním spise je založeno CD s úředním záznamem ze dne 6.8.2012, kde je uvedeno, že CD disk obsahuje žalobkyní předložené výpisy z Aukra za roky 2008 – 2010 (přehled zaplacených poplatků).

Z průběhu daňového řízení dokumentovaného správním spisem vyplývá, že správce daně prověřil žalobkyní předložené důkazní prostředky při jednání dne 30. dubna 2012 a dospěl k závěru, že prokázala, že finanční částky ve výši 29.234 Kč nepodléhají zdanění daní z příjmů a dále uznal, že prokázala, že další finanční prostředky v celkové výši 127.232 Kč byly nesprávně zahrnuty do zdanitelných příjmů, neboť se jednalo o vrácené částky zákazníkům za reklamované zboží. Správce daně posoudil veškeré žalobkyní vykázané příjmy a finanční prostředky připsané na bankovní účty jako příjmy z podnikání podle § 7 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť žalobkyně od 13. 12. 2010 vlastnila živnostenské oprávnění na zprostředkování obchodu a služeb. Správce daně dospěl dále k závěru, že žalobkyně neprokázala, že finanční prostředky připsané na bankovní účty v celkové výši 731.766 Kč nepodléhají zdanění v souladu s § 7 zákona o daních z příjmů. Podle správce daně tím do celkových příjmů podle § 7 zákona o daních z příjmů měla být zahrnuta částka finančních prostředků ve výši 2 072.376 Kč.

Správce daně dále posuzoval, zda žalobkyně prokázala vynaložení výdajů v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 a ustanovením § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů a po vyhodnocení předložených dokladů dospěl k závěru, že žalobkyně prokázala, že uplatněné

výdaje související s příjmy podle § 7 zákona o daních z příjmů ve výši 7.644 Kč byly vynaloženy v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a naopak v případě výdajů vztahujících se k příjmům podle § 10 zákona o daních z příjmů ve výši 1 298 618,- Kč žalobkyně neprokázala, že tyto výdaje byly prokazatelně vynaloženy v souladu s ustanovením § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů, a to v souvislosti s dosaženými příjmy. Správce daně neosvědčil předložené doklady o nákupu zboží vztahující se k výdajům podle § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů jako důkaz prokazatelně se vztahující k vykázaným příjmům z prodeje zboží přes internetový portál Aukro.cz, neboť kopie žalobkyní předložených dokladů byly vystaveny na jméno jiné osoby, a to jejího strýce, byly v anglickém jazyce, bez uvedení způsobu úhrady a žádným způsobem prokazovaly skutečnost, kdo zboží ve skutečnosti nakoupil a zaplatil. Jednalo se o pouhé tvrzení daňového subjektu bez podložení konkrétními důkazy, které nebylo způsobitelné vyvrátit pochybnosti správce daně a doklady neprokazovaly skutečnost, kdo zboží nakoupil a uhradil. Rovněž předložené soupisy zaplacených poplatků společnosti Aukro s.r.o. správce daně neosvědčil jako důkaz prokazatelně se vztahující k vykázaným příjmům z prodeje zboží, neboť z těchto soupisů nebylo možno určit, koho se soupisy týkají, kdo je vystavil, kdo poplatky ve skutečnosti hradil ani, k jakému konkrétnímu zboží se vztahují.

Soud při posuzování žalobní výtky shledal, že žalobkyně již v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru namítala, že správcem daně nebyla dodržena procesní pravidla pro jeho vydání. Žalovaný k této odvolací výhradě v obecné rovině uváděl, že v daňovém řízení dokazování provádí správce daně, který je odpovědný za dodržení všech závazných postupů a procesních pravidel v procesu důkazu. Dokazování v daňovém řízení je ovládáno zásadou formální pravdy, a proto není starostí správce daně zjišťovat celou pravdu o určité věci a iniciativa musí být na straně daňového subjektu. Daňový subjekt v tomto ohledu nese důkazní břemeno právě a jen ohledně těch skutečností, které uvedl v svém povinně podávaném daňovém přiznání.

Soud vycházel z ustanovení § 92 odst. 3 d.ř. podle kterého *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Podle § 92 odst. 5 písm. c) d.ř. pak *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

Podle § 8 odst. 1 d.ř. *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*

Krajský soud vzal v úvahu, že výkladem obsahově shodného ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28.7.2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v tomto ustanovení znamená, že správce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci*

mohly být výsledkem libovůle. Naopak takové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů. Rovněž poslední věť § 31 odst. 4 daňového řádu, podle níž provedené důkazní řízení osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem, je možné rozumět tak, že z úvahy správce daně o zhodnocení všech důkazů vyplyne, které z nich podporují tvrzení daňového subjektu a které ho naopak zpochybňují či vyvracejí, rozhodně však toto ustanovení neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí.“

Soud konstatuje, že žalobkyně určité výdaje dokládala a pokud vykazovala příjem z prodaného zboží a prokazovala, že zboží prodávala prostřednictvím internetového portálu Aukro, splnila svoji povinnost ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu v návaznosti na § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů, když předložila správci daně kopie dokladů, jimiž prokazovala v daňovém přiznání uplatněné výdaje jako výdaje daňově uznatelné. Žalovaný však v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu za tohoto stavu dokazování nesprávně akceptoval závěr správce daně, že žalobkyně v daňovém řízení dostatečně neprokázala faktické vynaložení deklarovaných výdajů a jejich uplatnění v souladu s § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Pokud měl žalovaný nadále pochybnosti o výši žalobkyní zdanitelných příjmů a uplatněných výdajů jako výdajů daňově uznatelných, měl žalobkyni předložené důkazy relevantním způsobem zpochybnit, a to předložením vlastních důkazních prostředků, jimiž by vyvrátil obranu žalobkyně. ***Důkazní břemeno se v daném případě ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) d.ř. přesunulo na stranu žalovaného, kterému se však nepodařilo relevantním způsobem věrohodnost žalobkyni předložených dokladů o nákupu zboží vyvrátit.***

Soud proto dospěl k závěru, že správce daně a žalovaný akceptováním postupu správce daně při provádění dokazování, porušili zásadu volného hodnocení důkazů a dospěli k nesprávnému závěru, že žalobkyně neprokázala, že výdaje vykázané v daňovém přiznání za rok 2010 prokazatelně vynaložila v souvislosti s dosaženými příjmy na základě předložených dokladů za nákup textilního zboží, tak jak deklarovala. Ve smyslu ustanovení § 142 odst. 3 daňového řádu bylo přitom na žalovaném, aby v případě, vyjdou-li při přezkumu najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které ale mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, tyto prověřil. Toto procesní pochybení mohlo mít a mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. ***Žalobkyni v tom směru uplatněná námitka je důvodná.***

Soud naopak neshledal důvodnou ***námitku žalobkyně o porušení ustanovení § 4 zákona o daních z příjmů.*** Pokud měla žalobkyně za to, že příjem z prodeje některých věcí byl osvobozen podle § 4 zákona o daních z příjmů, bylo její povinností tyto věci přesně specifikovat a následně prokázat, že se jednalo o věci, z jejichž prodeje je příjem od daně osvobozen. V této své povinnosti nemohla být zastoupena aktivitou žalovaného. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Tyto skutečnosti netvrdí ani neproazuje správce daně. Při jednání dne 30.4.2012 žalobkyně přislíbila doložit kontakty na osoby (uvedena jména), od kterých obdržela peníze za soukromé věci. Sdělením

ze dne 4.5.2012 žalobkyně sdělila správci daně, že další kontakty, kromě těch které dne 30.4.2012 uvedla, se jí nepodařilo sehnat, neboť s některými osobami, jejichž jména uvedla mluvila ale ti nejsou ochotni se ke správci daně dostavit a někteří již v České republice nepobývají. Proto bližší údaje na jí uvedené osoby nyní doložit nelze. Jak je zřejmé ze zprávy o daňové kontrole, z protokolu ze dne 30.4.2012 a ze sdělení ze dne 4.5.2012, žalobkyně neprokázala výši příjmů, které by se týkaly prodeje zboží od daně z příjmů osvobozeného.

Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné proto, že nejsou uvedena fakta, která by vedla ke zpochybnění nebo vyvrácení důkazních prostředků předložených žalobkyní, jak namítá žalobkyně. K tomuto žalobnímu tvrzení soud musí poukázat na skutečnost, že žalobkyně ve svém odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru nepožadovala přezkoumání rozhodnutí správce daně prvního stupně z důvodu neuvedení skutečností vedoucích ke zpochybnění nebo vyvrácení důkazních prostředků žalobkyní předložených. Žalovaný proto nemohl pochybit tím, že se s takovýmto odvolacím tvrzením nevypořádal, ale pochybil tím, že akceptoval způsob vedení dokazování správcem daně prvního stupně a jím učiněné právní závěry. Rozhodnutí žalovaného tudíž není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Otázka, zda je správný závěr, který učinil žalovaný, je otázkou zákonnosti rozhodnutí, nikoliv otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII. Náklady řízení

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně daňového poradce stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

Odměna daňového poradce sestává ze čtyř úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) a

jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. 12.400 Kč, a z paušální částky za čtyři úkony ve výši 1.200 Kč, tj. celkem **13.600 Kč**. Kč .

Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu ze Sokolova do Plzně a zpět **600 Kč** (6 půlhodin po 100 Kč).

Náhrada cestovních výdajů daňového poradce k jednání soudu dne 15.6.2015 vozidlem BMW typ N1G - nákladní za 196 km ze Sokolova do Plzně a zpět činí **1.368 Kč**. Základní sazba podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí **725 Kč** a byla vypočítána ze sazby stanovené pro osobní silniční motorová vozidla, v souladu s vyhláškou č. 435/2013 Sb., podle níž činí 3,70 Kč za 1 km jízdy (3,70 x 196), tj. 725,20 Kč. Sazba základní náhrady nebyla ve smyslu § 157 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce zvýšena na dvojnásobek, jak je tomu v případě nákladních automobilů, autobusů nebo traktorů a jak požadoval daňový poradce, a to zejména proto, že daňový poradce se dostavil k jednání soudu osobně, což nevyžadovalo nutnost použití nákladního automobilu. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí **643 Kč** (násobek ceny pohonné hmoty stanovené vyhláškou č. 435/2013 Sb. za 1 litr motorové nafty 36,10 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty na 196 km, které při spotřebě 9,06 l (11,3 - 7,2 - 8,7) na 100 km činí 17,8164 l, tj. 643,17204 Kč).

Odměna daňového poradce za zastupování činí **15.568 Kč**. Daňový poradce je plátcem daně z přidané hodnoty. Daň z přidané hodnoty 21 % z této částky činí 3.268,28 Kč, tj. **3.269 Kč**. Odměna daňového poradce činí **18.837 Kč** (13.600+600+1.368+3.269).

K odměně daňového poradce bylo připočteno **3.000 Kč** za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Náklady řízení tak činí **21.837 Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, daňového poradce.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. srpna 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková